

Andra söndagen i fastan

”Den kämpande tron”

1 Kung 19:1-8

1 Kor 10:12-13

Luk 7:36-8:3

Ps: 176, 697:1, 217, 253, 700:1, 358

Det här evangeliet har tre huvudpersoner. Först har vi den *objudne gästen*. Sen har vi den *själv gode värden*. Och till sist har vi också den *generöse bankdirektören*.

Den objudne gästen hade inga höga tankar om sig själv. Hon går rakt fram till Jesus där han låg till bords och ställde sig vid fotändan och grät. Och sen gjorde hon det som förmodligen väckte lika mycket anstöt då som det hade gjort i vår tid. När hon kysser hans fötter och smörjer dem med olja. Men eftersom det handlar om hedersgästen så är det ingen som kan med att köra ut henne utan man låter henne hållas.

Och Simon, den själv gode värden, bestämmer sig för att betrakta Jesus reaktion. Hur kommer han hantera den här situationen? För Simon blir detta sätt att avgöra vem Jesus är, är han en profet eller inte? Och han är snabb med att avgöra saken: den där Jesus måste vara en bluffmakare.

Vi kan stanna upp lite vid detta: varför tvivlade Simon på Jesus? Jo, för att han trodde *för lite* om honom. Man kan annars tänka att om man tror för mycket om någon det är då tvivlen kommer. Till exempel när folk väljer ledare i ett land, finns det väldigt höga förväntningar på att han ska lösa alla problem, ja då riskerar besvikelsen att bli större.

När det gäller Jesus är det tvärtom: det är om man tror för lite som tvivlen kan komma smygande. Simon trodde att han bara var en profet, och så här skulle ju inte en profet bete sig. Men Jesus var så mycket mer än en profet, han var Guds son, och då blir det fullt begripligt varför han låter den objudne gästen vara med sitt pinsamma beteende.

För nu vänder han sig till Simon, den själv gode värden. ”Simon, jag har något att säga dig!” Och han blir genast intresserad: ”Säg det, mästare!” Och så lyssnar han på liknelsen om de bägge låntagarna, den ene som var skyldig 50 denarer och den andre 500.

Men mot slutet inser han att Jesus hela tiden hade talar om honom och kvinnan som var kvar där vid Jesus fötter. Det blev lite mer personligt än vad han tänkt sig. Kanske har du upplevt något liknande då du läst bibeln. Intresserat läser du om olika berättelser, personer och liknelser. Och plötsligt slår det dig, men – det här handlar ju om mig! Ja, varje gång du öppnar bibeln är Jesus där och säger: *”Jag har något att säga dig!”*

Men tillbaks till Simon och den här kvinnan. Skillnaderna mellan de två var stora: Simon var en högt ansedd man i staden, kvinnan var utstött med mycket låg status. Simon var rik, med många vänner. Kvinnan var ensam. Simon såg sig som en andligt from och anständig person. Kvinnan var väl medveten om sina synder.

Det var de uppenbara skillnaderna mellan dem, som alla kunde se. Men så kommer vi till de skillnader som Jesus räknar upp. Till Simon säger han: ”Du gav mig inget vatten till mina fötter, ingen välkomstkys och du smorde inte mitt huvud med olja.” Men om kvinnan säger han: ”Hon har tvättat mina fötter med sina tårar, kysst och smort dem med balsam”.

Ja, det fanns många stora skillnader mellan Simon och kvinnan. Så stora att det väl inte kan finnas några likheter? Eller finns det det?

Liknelsen som Jesus berättade handlade om två låntagare som hade lån hos en bankdirektör, den tredje huvudpersonen i dagens evangelium. De två låntagarna var ju Simon och kvinnan. Båda hade en skuld att betala. Och denna helt avgörande likhet överskuggade alla skillnader.

Nu var det ju så att kvinnan hade en större skuld än Simon. Det är ju underförstått att det är hon som är den som är skyldig 500 denarer, medan Simon bara skyldig 50. Så det är väl skillnad?

Ja, men skillnaden är utan betydelse – *eftersom ingen av dem kunde betala!* Kan man inte betala, så kan man inte, sen spelar summan ingen större roll.

Vi hör ju ibland om de tar små SMS-lån. Kanske bara på någon tusenlapp. Ingen stor summa de flesta av oss har ju betydligt större lån i form av bostadslån och studielån. Men kan man inte betala stiger den där skulden snabbt och så är man fast. Lika fast som den som har miljonlån på banken.

Nu visade det sig att den där bankdirektören var en synnerligen *generös* bankdirektör. Han *efterskänkte* bägge deras skulder. Om du gick till banken och sa att det där lånet till sommarstugan – det är så att jag tyvärr inte kan betala det. Skulle då bankdirektören svara: ok, men det är inga problem, vi stryker det! Nej, så skulle en bankdirektör av denna världen aldrig svara. Och här har vi inte en sådan heller. Bankdirektören är ju Jesus själv.

Vi står alla i skuld till honom. Vi har fått våra liv till låns från Gud själv, men vi har inte förvaltats dem så väl som vi borde. Vi har handlat fel, vi har varit kärlekslösa och gjort människor illa. Männskligt sett kan vi tycka att det är ganska stor skillnad mellan oss – vissa av oss har varit mycket värre än andra. Men som sagt, den skillnaden spelar ingen roll om man ändå inte kan betala. Men den generöse bankdirektören efterskänkte alla skulder om vi kommer till honom och ber om det.

Och då kommer vi till den sista poängen i evangeliet. Bägge fick sin skuld efterskänkt. Men ändå så var det en skillnad efteråt. Den ene kände mer kärlek än den andre. Det borde inte behöva var så, bägge blev ju helt befriade från en skuld de inte kunde betala och man kan ju inte bli av med mer än 100 %.

Skillnaden mellan den objudne gästen och den självgode värden var nog egentligen inte att den förra var skyldig så mycket mer utan att hon insåg sitt behov av Jesus. Hon klarade sig inte utan honom, ja hon var så desperat att hon trängde sig in som objuden gäst i en förnäm mans hus. Och det var denna insikt som ledde till att hon visade så stor kärlek till Jesus.

Om du är en objuden gäst eller en självgod värd spelar egentligen ingen roll. Det kan visserligen vara lite svårare att *inse* sitt behov av Jesus om man är i Simons ställe. Men behovet är detsamma och den generöse bankdirektören är beredd att efterskänka din skuld om du kommer till honom.